

Nguyễn Hương kiên nhẫn chờ chờ thị của ông từ phòng bên, từ tối đến giờ nàng nhận được một xấp mật điện từ ngoại quốc chuyển về, hầu hết đều là báo cáo đặc biệt của nhân viên của Sở hoạt động phía sau bức màn sắt.

Sau khi đến phòng nàng, các bức mật điện mới được phân phối để «dịch» sang thường ngữ. tùy theo tính chất bí mật, nàng sẽ giao cho ban chuyên môn, hoặc giữ riêng và «dịch» lấy một mình. Kể ra, dịch mật điện là một công việc phiền toái, nếu không nói là khó khăn, và nhất là nhức đầu, tuy nhiên đó là chuyện của dĩ vãng. Trong dĩ vãng, người ta dịch mật điện bằng tay và trí óc, gần đây hơn, người ta đã chế tạo được máy dịch, nhưng công việc này vẫn chưa hết nhức đầu.

Những tiến bộ phi thường của khoa học điệp báo đã biến công việc dịch mật điện nhức đầu thành một trò đùa nhàn hạ. Thật là giản dị, vô cùng giản dị, Nguyễn Hương chỉ cần đút bức điện vào khe máy, trong vòng mấy chục giây đồng hồ máy sẽ dịch ra, in thành chữ lên một mảnh giấy, đọc xong nàng có thể bủy bỏ trong chộp mắt, đồng thời nàng cũng có thể cất vào tủ hồ sơ lưu trữ mà người lạ không tài nào tìm thấy. Tủ hồ sơ lưu trữ là một bộ óc điện tử IBM, được cải tiến hàng năm, nó được

chế tạo đặc biệt để học thuộc lòng mọi hồ sơ văn kiện, nhớ không bao giờ quên, dầu chỉ quên một dấu chấm phết, khi chủ nhân cần đến, nó viết lại rành rọt hoặc đọc lại vanh vách.

Những bức mật điện từ xuất xứ Bắc Việt, Hoa lục và Liên số mà Nguyễn Hương vừa nhận được đã làm nàng nóng ruột, đứng ngồi không yên. Nàng đã liên lạc ngay với ông Hoàng để xin giải quyết. Ông Hoàng dặn nàng đợi. Nửa giờ trôi qua, nàng không nghe thấy ông Hoàng trả lời, nàng vội giục lại, đang dấm mình trong cơn suy tư, ông tổng giám đốc có vẻ hơi bức bối, ông cau mày rồi lặp lại câu nói quen thuộc :

— Chờ lát nữa.

Ông Hoàng lại ngồi lặng yên gần nửa giờ đồng hồ trước bàn buya-ro dây hồ sơ chất cao như núi.

Lần này Nguyễn Hương không dám làm rộn ông tổng giám đốc nữa. Nàng lấy khăn mù-soa bỏ trong ngăn kéo chấm giọt mồ hôi lấm tẩm trên đầu mũi. Mũi nàng tiếp tục đổ mồ hôi lạnh mặc dầu vẫn phồng nàng, cũng như toàn bộ ngôi nhà đồ sộ được dùng làm tổng hành doanh công khai của Sở Mật vụ tọa lạc trên đại lộ Nguyễn Huệ, ở trung tâm Sài Gòn, đã được điều hòa khi hậu với những máy móc tân tiến. Trong giờ làm việc cứ chốc

chức nàng lại phải chăm bõ hơi. Cũng như mọi cô gái khác làm việc bàn giấy, Nguyễn Hương dùng ngón kéo buya-rô để tích trữ mỹ phẩm, đặc biệt là hàng tá mù-soa, đủ kiểu, đủ cỡ, đủ màu, và được tắm đủ loại nước hoa thượng hảo hạng.

Trước kia nàng dùng mù-soa để làm mặt phấn thêm mịn màng, hoặc để bàn tay khỏi ngưng ngừng khi đứng trước những nam đồng nghiệp khôi ngô, và cường tráng, nhất là đứng trước Văn Bình. Chứ chưa khi nào nàng dùng để lau bõ hơi.

Nhưng thời gian tàn nhẫn trôi qua, nàng bắt đầu mang bệnh đổ bõ hơi từ hơn nửa năm nay.

Từ hơn nửa năm nay, đột nhiên mũi nàng chảy bõ hơi vào ban đêm, những đêm nàng phải thức trong văn phòng, hoặc những đêm về sớm mà nàng trần trọc không sao ngủ nổi. Và những giọt bõ hơi này lại lạnh ngắt như thể bõ hơi của tảng nước đá.

Thoạt đầu nàng tưởng đau bệnh gan, nhưng sau nhiều lần chẩn mạch, chụp hình, thử máu... y sĩ của Sở cho biết gan nàng vẫn rời rào sinh lực như hồi nàng mới gia nhập Sở Mật vụ. Y sĩ cho phép nàng trở lại văn phòng làm việc với tờ giấy chứng nhận vô bệnh, nhưng mặt khác, lại bí mật phúc trình lên ông Hoàng về nguyên nhân nàng đổ bõ hơi lạnh trên mũi. Sau ngay bản phúc trình

riêng được mang tay, qua mặt nữ bí thư trưởng Nguyễn Hương và đặt trên bàn ông, kèm theo giòng chữ lớn bằng mực đỏ «trình riêng ông tổng giám đốc, không ai được đọc, kể cả bí thư trưởng Nguyễn Hương», ông tổng giám đốc có vẻ suy tư nhiều hơn, nhiều khi ông ngồi lặng yên trước bàn buya-rô, Nguyễn Hương cố gắng khám phá ra lý do nhưng..

Nhưng thời gian cứ tẩn nhẩn trôi qua, ông Hoàng cứ ngồi lặng yên trước bàn buya-rô đầy hồ sơ chất cao như núi, và Nguyễn Hương cứ phải chốc chốc rút mù soa chấm giọt bõ hơi lạnh trên đầu mũi...

Nguyễn Hương không thể đoán ra lý do về sự bản khoản kỳ lạ của ông Hoàng. Ông Hoàng bản khoản vì nhận thấy những phát minh tân kỳ của khoa học sắp sửa bị thất bại trước một đòi hỏi vô nghĩa của tạo hóa, mà Nguyễn Hương là nạn nhân. Những phát minh tân kỳ của khoa học có thể phóng người lên mặt trăng, bấm nút là địa cầu nổ tung, song lại chưa thể — nếu chưa muốn nói là không thể — ngăn cản, hoặc ít ra là hạn chế sự khát khao yêu đương của người con gái đã quá thời đời tằm mà chưa được yêu đương toàn vẹn. Trên thực tế, bản phúc trình mật của y sĩ đã viết

rõ là cuộc sống căng thẳng ở văn phòng Sở Mật vụ cộng với cuộc sống đơn chiếc kéo dài đã làm cho cơ thể của Nguyễn Hương bị khủng hoảng. Bệnh đổ mồ hôi lạnh là điềm báo hiệu cho cơn khủng hoảng tâm não có thể xuất hiện trong những ngày sắp tới.

Muốn chữa khỏi chỉ có phương pháp duy nhất: lấy chồng. Nguyễn Hương không phải là dân bà ưa độc thân, ghét hôn nhân ghét con cái ngược lại nàng rất khăng khít với hạnh phúc gia đình. Nhưng lý do khiến nàng tiếp tục sống một mình là Văn Bình. Nàng không thể làm vợ bất cứ ai. Nàng chỉ có thể kết hôn với Văn Bình. Nghề nghiệp hoạt động (và bản tính bay bướm của chàng nữa) không cho phép điệp viên Z 28 nghĩ đến tổ ấm gia đình. Chàng đã có con, song trên phương diện chính thức chàng vẫn là trai chưa vợ...

Lấy chồng... lấy chồng... những danh từ giản dị này luôn luôn ám ảnh đầu óc Nguyễn Hương. Bởi vậy nàng chỉ còn cách tìm quên trong công việc suốt ngày làm việc không nghỉ trưa, không về tối và làm việc đêm thật khuya.

Đêm ấy, sau khi nghe ông Hoàng nói «chờ cho lát nữa» lần thứ ba Nguyễn Hương mới mở máy

thu hình để quan sát văn phòng ông Hoàng. Trụ sở Mật vụ được trang bị một bộ thống thu hình nội bộ qua màn ảnh ti.vi Nguyễn Hương có thể theo dõi mọi việc xảy ra trong văn phòng ông tổng giám đốc. Nàng luôn luôn mở máy để kiểm soát an ninh vì mặc dầu bin-dinh Công ty Điện tử được coi là tòa nhà bất khả xâm phạm, và riêng văn phòng ông Hoàng đã đạt kỷ lục bất khả xâm phạm trên thế giới nàng cũng phải đề cao cảnh giác.

Tuy vậy, điều khiến nàng đề cao cảnh giác nhiều hơn phương diện kiểm soát an ninh là sức khỏe của ông Hoàng. Đạo gần đây, ông sa sút trông thấy, tim ông mệt mỏi tưng bừng, y sĩ lo ngại ông Hoàng có thể gục xuống hồ sơ và ngủ... giấc ngàn thu.

Nguyễn Hương hơi giật mình vì trước mặt nàng ông Hoàng bỗng đứng tái mặt. Ông đưa bàn tay trái lên ôm ngực. Nguyễn Hương sửa soạn đặt ngón tay vào nút điện cấp cứu. Nút điện màu đỏ này ăn thông với phòng y sĩ trực, 3 viên bác sĩ luân phiên phục vụ mỗi người 8 tiếng đồng hồ, để bất luận ngày đêm có thể điều trị cho ông Hoàng. Phòng trực ở tầng dưới, sau khi nàng bấm nút cấp cứu đúng 2 phút, y sĩ trực sẽ có mặt, cùng với toán điều dưỡng đặc biệt và đầy đủ dụng cụ y khoa

cần thiết. Một máy tính IBM được kê sẵn trong phòng trực, viên bác sĩ có thể nhờ óc điện tử IBM phụ giúp để sự chẩn bệnh được thêm chính xác và sự chữa bệnh thêm hữu hiệu. Những chứng bệnh đã xảy ra trong quá khứ cho ông Hoàng và những phương thuốc điều trị được áp dụng đều được ghi vào trí nhớ phi thường của óc điện tử nên y sĩ trực và toán điều dưỡng đặc biệt có thể đối phó lại mọi trường hợp.

Trong trường hợp ông tổng giám đốc lâm bệnh nặng bất thần, y sĩ trực và óc IBM trở nên bất lực, toán điều dưỡng đặc biệt sẽ liên lạc cấp thời bằng điện thoại siêu tần số với một số giáo sư y khoa hữu danh ở trong và ngoài nước. Các giáo sư đại học này có chân trong một ủy ban tư vấn mệnh danh là Ủy Ban 52, họ luôn luôn mang theo người một dụng cụ điện đàm vô tuyến, và dẫu ở xa Saigon hàng ngàn, hàng vạn cây số họ vẫn có đủ khả năng chẩn bệnh và đóng góp vào công cuộc chữa bệnh.

Thật ra ủy ban tư vấn 52 không phải là một tổ chức do ông Hoàng đích thân lập ra và đài thọ tài chính. Ủy ban này là kết quả của một sự hợp tác thuần túy khoa học và nhân đạo giữa các cơ quan điệp báo trong Thế giới Tự do, ông Hoàng đưa ra ý kiến trong một phiên họp thường lệ với

ô Sỉ mật của CIA, ông M của tinh báo Anh cát Lợi, ý kiến này được đồng thanh chấp thuận và ủy ban 52 ra đời, mỗi cơ quan tinh báo hội viên đóng một số tiền đồng đều.

Tuy vậy từ ngày ủy ban 52 được thành lập đến nay Nguyễn Hương chưa hề phải nhờ đến họ Y sĩ riêng của Sở Mật vụ đã nắm vững được tình hình sức khỏe của ông Hoàng..

Miễn hồ nàng phải theo dõi thận trọng từng giờ, từng phút, hề thấy triệu chứng khả nghi thì bấm nút điện, thông báo ngay cho toán điều dưỡng đặc biệt.

Nguyễn Hương đã đặt ngón tay vào nút điện cấp cứu bỗng rụt lại.

Ông Hoàng ôm ngực chỉ dề ho một vài tiếng ngắn. Nguyễn Hương thở phào. Ông Hoàng hút xì-gà thâu canh nên thỉnh thoảng phải cất tiếng ho cho đàm khỏi chặn nghẹt cuống họng.

Ho xong, ông Hoàng mở một xấp hồ sơ ra nghiên cứu. Ông lại ngồi lặng yên.

Rồi ông lại húng hắng ho.

Sau cùng ông rút trong ngăn tủ sắt kê sau bàn giấy ra một cái hộp sắt mạ kền bóng loáng, hình thù giống như hộp sắt đựng dao kéo mổ xẻ tại bệnh viện. Nhắc nắp hộp ra bên trong chỉ có một

cái ve nhỏ xíu. Cái ve này bằng pha lê, nút cũng bằng pha lê. Ông Hoàng khui nút, cái ve nhỏ xíu đựng một viên thuốc nhỏ xíu màu đỏ nhạt, lớn bằng hạt bắp.

Ông Hoàng cầm viên thuốc đỏ, đưa lên mắt ngắm nghía một hồi, lát sau ông mới gọi Nguyễn Hương. Đang say sưa với màn ảnh ti-vi, nàng bàng hoàng đánh rơi cây bút chì, hấp tấp bước vào văn phòng tổng giám đốc.

Ông Hoàng ngàng đầu, tay vẫn mân mê viên thuốc nhỏ bằng hạt bắp :

— Mấy giờ y có mặt tại đây ?

Như người bị thôi miên, Nguyễn Hương đáp :

— Thưa có lẽ đến mai.

Ông Hoàng cau mặt :

— Tại sao lại đến mai ?

— Thưa vì đêm nay tại trường có lớp học về quan sát điện tử.

Ông tổng giám đốc tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Trường nào ?

Nguyễn Hương còn ngạc nhiên hơn ông Hoàng :

— Thưa, trường Hồng Đào.

— Tôi cho phép y đến trường HB hồi nào ?

— Thưa... thưa...

— À, tôi hiểu rồi. Tôi hỏi người này thì cô trả lời về người khác. Tôi không hỏi về Văn Bình có hiểu chưa ?

Mặt Nguyễn Hương đỏ ửng như trái gấc chín đầu mũi mới được lau khô lại đã lấm tẩm mồ hôi lạnh :

— Dạ tôi cứ tưởng...

— Cô bắt đầu nhuộm bệnh, cô nên nghỉ khỏe một thời gian. Khi trời ngoài Cấp sẽ làm cô thoải mái. Sáng mai cô kêu điện thoại sang ban Biệt vụ, mời cô Thu Thu đến gặp tôi. Trong thời gian cô nghỉ khỏe, cô Thu Thu sẽ tạm thay.

— Dạ... thưa... cảm ơn ông. Nhưng tôi không mệt.

— Cô không mệt nhưng cô vẫn phải dưỡng sức một tháng. Dưỡng sức ít nhất một tháng. Thế nào, mấy giờ y có mặt tại đây ?

— Xin ông tha lỗi. Giờ đây tôi mới hiểu là ông muốn biết tin về Trần Dân. Theo chỉ thị, y sẽ được ông tiếp trong vòng 30 phút nữa. Y sẽ ngồi chờ 5 phút ở lầu hai, trước khi được dẫn lên đây.

Ông Hoàng bỏ viên thuốc màu đỏ nhạt lớn bằng hạt bắp vào ve pha lê, rồi đưa tận tay Nguyễn Hương :

— Đây là viên thuốc tôi nói hôm qua. Chừng nào phi cơ cất cánh ?

Nguyễn Hương đáp :

— Thưa, Trần Dần sẽ đáp chuyến phi cơ thương mại của công ty Air-France vào hồi 6 giờ sáng mai.

— Được. Nghĩa là 30 giờ đồng hồ sau Trần Dần sẽ có mặt tại nhiệm sở mới. Tuy có sắp xếp, có bỏ viên thuốc này vào đồ uống của y trước giờ y lên máy bay. Tuy viên thuốc màu đỏ, nó sẽ không làm thuốc uống đổi màu. Pha vào cà-phê hoặc rượu huyết-ky là tốt nhất. Viên thuốc này đựng một thứ thuốc độc có tác dụng chậm, phải mất 5 ngày 5 đêm tròn nó mới ngấm đều vào máu và dẫn lên óc, gây ra chứng não xung huyết, một mạch máu trong đầu y bị căng lên và vỡ, y sẽ thiệt mạng.

— Thưa... độc dược này có mùi vị khác thường nào khiến y ngờ vực không ?

— Không. Thứ nhất, độc dược này không có mùi vị. Thứ hai, y không ngờ vực gì. Y định ninh đã kéo tôi vào xiếc. Sau khi Trần Dần uống thuốc và lên phi cơ, phiền cô cho tôi biết. Xong rồi, có còn hỏi gì nữa không ?

— Thưa không.. Trần Dần là... nhân viên của

ĐÒN PHÉP ĐIỆP BẢO

họ, tại sao ông lại cất nhắc lên chức vụ chỉ huy trong Sở ?

Ông Hoàng rút cặp kiếng cận thị ra khỏi mặt, lấy tay dụi mắt hai ba lần. Câu hỏi dờ dẩn của nữ bí thư Nguyễn Hương càng làm ông tin thêm là nàng đã mệt mỏi thần kinh thật sự, cần được nghỉ ngơi một thời gian. Ông gõ bút chì lên mặt bàn giấy, và đáp chậm rãi :

— Hừ... tôi cất nhắc Trần Dần lên chức vụ chỉ huy trong Sở vì lẽ dễ hiểu y là nhân viên của họ.